

HET SPEL

Emke Rientsma

Lemniscaat Rotterdam

© 2020 Emke Rientsma
Omslag en boekverzorging: Eveline Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2020
ISBN 978 90 477 1216 9
NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

1. BUSJE

Mijn duik in de laadruimte van het bestelbusje had er waarschijnlijk uitgezien als een klassieke vluchtpoging; zoals een ontsnapte gevangene achter op een trein klautert of een Amerikaanse filmster op een rijdende hooiwagen springt. Iets van dat kaliber. Alleen was ik niet bepaald atletisch of elegant. Bovendien wilde ik nergens voor wegrennen, maar dat kon Izan natuurlijk niet weten. Geheel onverwachts had ik een voet op de trekhaak gezet en mezelf tussen de rugzakken en de dozen gestort. Ze waren zo'n beetje uit hun kassen gerold, die donkere ogen van Izan. Toch had hij zonder commentaar de achterdeur dichtgegooid.

Het had een geweldige ingeving geleden, maar nu wist ik het niet meer. En ondertussen gleden de wielen over het asfalt, almaar verder. Had ik niet beter gewoon naar de politie kunnen gaan? Misschien kon dat alsnog, al was het inmiddels donker geworden en leek het al uren geleden dat de provider een sms gestuurd had om me te verwelkomen in Frankrijk.

Plotseling minderde het busje vaart en zwenkte het abrupt naar rechts. Ik verloor mijn evenwicht en stootte mijn bovenarm tegen de punt van een doos. Het volgende moment stonden we stil. Koud, wit licht scheen door de ruit van de achterdeur. Een benzinstation! Vlug schoof ik een koffer

opzij, pakte de bruine wollen deken die op het matras lag en kroop zo ver mogelijk naar de hoek. Daar zat ik; als een bang konijn achter een paar grote dozen, met mijn rug tegen een hardboard tussenschot dat de laadruimte scheidde van de bestuurderscabine.

Buiten, naast het busje, klonk de zware stem van Izan en toen een klik, misschien de metalen tuit van de benzineslang die tegen de opening van de tank sloeg. De geluiden drongen veel heftiger tot me door dan normaal, alsof er een versterker in mijn oren zat die ik niet uit kon zetten. Toen werden de portieren dichtgegooid, startte de motor en kwam het busje weer op gang. Opgelucht sloeg ik de deken van me af en plofte neer op het matras.

Eigenlijk had ik best honger. Als die dieselmotor niet zo'n lawaai zou maken, zou je mijn maag keihard horen knorren. Maar het enige eetbare hier was pindakaas, tientallen potjes van verschillende merken en soorten. Het leek wel alsof ze bij meerdere supermarkten de hele voorraad hadden opgekocht. Normaal hield ik er wel van, maar om in deze klamme hitte mijn wijsvinger in een pot opgewarmde pindakaas te steken, stond me niet zo aan. Dan maar niet eten. Ik moest die buik sowieso een keer kwijtraken. De dorst was trouwens erger. Er lag een fles bronwater naast de achterdeur, die half was gevuld. Ik had er bijna van gedronken, maar wie weet hoe oud dat water was en wie eraan gelurkt had. Verder stond er alleen een jerrycan met motorolie.

Ineens hielden we weer stil. Aan de voorkant werden de portieren van het bestelbusje opnieuw geopend.

'Sí... sí!' klonk het.

Wat gingen ze doen? Kwamen ze naar achteren? Stel dat Izan aan zijn broer en vader verteld had dat ik hier zat! Maar de stemmen werden al zachter en gingen op in het monotone geruis van de voorbijrazende auto's op de snelweg. Door de achterraut zag ik hoe drie donkere gestalten terugliepen naar

het tankstation. De langste droeg een mutsje – Izan – hij had het vanmiddag ook al op gehad. Toen ze bijna uit het zicht verdwenen waren, hield hij ineens zijn pas in en draaide zich om. Stak hij nou zijn duim op of verbeelde ik me dat maar? Een paar tellen later had hij zijn vader en broer alweer ingehaald.

Aan de overkant van de parkeerplaats stond een rij vrachtwagens. In een enkele cabine brandde nog een lichtje, waarschijnlijk een trucker die net naar bed wilde gaan. Voorzichtig opende ik de achterdeur en meteen drong de frisse avondlucht de laadruimte binnen. Niemand die mij zag. Ongetwijfeld zou ik op blote voeten sneller zijn, maar het grasveld wemelde van de vieze troep. Onhandig struikelend op de hoge hakken van Laila holde ik in de richting van een betonnen huisje dat eruitzag als een toiletgebouw.

Een minuut later leek de parkeerplaats nog steeds even verlaten, op een man met een hond na, maar die liepen ver weg langs de vrachtwagens. Dit was mijn kans om de voorkant van het busje te checken. Ik drukte mijn neus tegen het zijraampje. Op de bijrijdersbank lag een plastic zak met krentenbollen en op het dashboard een kaart van Amsterdam, wat snoeppapiertjes en een verfrommeld sigarettenpakje. Waar hadden ze het spel verstopt? Ik kneep in het handvat van het portier, maar er gebeurde niets. Natuurlijk! Wie helemaal uit Spanje naar Nederland reed om zo'n kostbaar spel te stelen, liet zijn buit niet zomaar onbeheerd achter – of sloot in ieder geval zijn auto af.

Snel klom ik terug de laadruimte in. Als ze alleen maar iets gingen drinken, konden ze elk moment terug zijn. Ik haalde mijn telefoon uit Laila's schoudertas: 23.27 uur. Mijn moeder had mijn berichtjes gelezen, maar nog niet gereageerd. Ze was natuurlijk boos, of in elk geval teleurgesteld. Met tegenzin zocht ik haar nummer op in mijn contacten en drukte op het groene symbooltje.

‘Schat?’

Mijn moeder had een abonnement op dat geschat. Maar het betekende nul, nihil, niets. Ze zei zelfs een keer ‘schat’ tegen een vakkenvuller van de АН toen ze hem vroeg waar de zongedroogde tomaten stonden. De vakkenvuller had haar aangekeken alsof ze een spook was en ik had willen verdwijnen tussen de doperwten en olijfolie.

‘Schat?’ Dit keer klonk het geïrriteerd. ‘Wanda?’

‘Hoe is het met papa?’

Even bleef het stil, toen zei ze: ‘Hij heeft een zware hersenschudding, maar geen blijvend letsel. Hij moet vannacht in het ziekenhuis blijven, ter observatie.’

‘En zijn hart?’ vroeg ik aarzelend.

‘Dat lijkt in orde.’

‘Gelukkig.’

‘Waarom kwam je niet naar het ziekenhuis?’

Ik schraapte mijn keel. ‘Ik ben bij Laila.’

‘Ja, dat appte je al. Maar wat doe je daar?’

Ze had gelijk en nu leek ik vreselijk egoïstisch. Wat moest ik zeggen? Mijn hersens draaiden op volle toeren, als bij een belangrijk toernooi. Focus...

‘We gaan morgen al heel vroeg weg, dus het is handiger om bij Laila te slapen.’

‘Maar je vader...’

‘Ik dacht dat jij bij hem was en dat ik toch niets kon doen.’

‘Dat is ook wel zo,’ zuchtte ze. Ik zag voor me hoe haar mond half openstond en haar roze gestifte onderlip naar buiten hing.

Even was het stil.

‘Je tent ligt nog in de gang,’ zei ze toen.

Ik schrok.

‘We nemen toch die van Maaïke,’ hoorde ik mezelf zeggen.

In de verte verschenen drie schimmen die rap dichterbij kwamen. Nu zag ik dat een van hen een tasje droeg en dat de

kleinste iets donkers vasthield. Een koffertje? Waarom was me dat net niet opgevallen?

‘Goed schat, veel plezier dan.’ Het klonk vermoeid maar oprecht.

‘Ik bel je morgen,’ beloofde ik en ik drukte mijn moeder weg.

Vlug sloot ik de achterdeur van binnenuit af, pakte de deken en nam mijn stelling achter de dozen weer in. Net op tijd. Er klom iemand naar binnen. Misschien controleerden ze de boel. Eén blik zou genoeg moeten zijn om te zien dat de saxofoonkoffer, de sporttassen, de rugzak en de dozen vol potten pinda-kaas er nog gewoon stonden. Of legden ze het koffertje achterin? Met een harde klap werd de achterdeur weer dichtgeslagen en even later reden we de parkeerplaats af.

Net toen ik tevoorschijn wilde komen, klonk er gestommel. Was er iemand in de laadruimte? Een paar minuten lang bleef ik doodstil luisteren naar het geronk van de motor. Misschien had ik het me verbeeld. Hoewel... was dat niet het geluid van een blikje dat werd opengetrokken? Izan? Waarom zei hij niets? Voorzichtig gluurde ik onder de deken door langs de dozen en verstijfde.

Daar, onderuitgezakt op het matras, zat Izans broer. Hij leek niet echt op Izan, zijn gezicht was hoekiger en hij had een snor. Het licht van de snelweg scheen op het blikje Heineken dat hij gulzig aan zijn mond hield en in no time naar binnen klokte. Wat moest ik doen?

In elkaar gedoken met die prikdeken om me heen geslagen wachtte ik af. Laila's schoenen knelden om mijn voeten. Dit was niet vol te houden. Zo dadelijk vielen mijn benen in slaap, maar ik durfde me niet te bewegen.

Toen klonk ineens mijn beltoon. Het gerinkel werd gedempt door de schouder tas waarin mijn telefoon zat, maar de irritante hoge tonen van het melodietje zeurden maar door en kwamen duidelijk boven het lawaai van de motor

uit. De broer van Izan keek op. Hij leunde tegen de zijwand van het busje en kwam wankelend overeind. Mijn hart ging tekeer alsof iemand djembé speelde in mijn ribbenkast. Met één hand hield hij zich vast aan een doos. Zijn andere hand verdween in zijn broekzak en kwam weer tevoorschijn met iets van metaal, iets wat glinsterde in het licht van de koplampen achter ons. Met zijn voet schoof hij een koffer opzij. Terwijl ik mijn ogen dichtkneep en in elkaar kromp voelde ik hoe de deken van mijn rug werd getrokken.

Even was het stil. Toen lachte Izans broer en rolden er allerlei Spaanse woorden uit zijn mond. Hij klapte zijn mes in en stak zijn hand uit, hielp me uit mijn schuilplaats en sloeg de deken om me heen, alsof ik een drenkeling was die hij zojuist had gered. Ondertussen ratelde hij onafgebroken door. Zijn adem stonk naar bier en gehaktballen.

‘*Non capito,*’ zei ik in mijn beste Zuid-Europees.

‘*O, no comprendes... Ah...*’ lachte hij. ‘*You Française?*’

‘*No, Hol-hollanda.*’ Mijn stem klonk hees.

‘*Aha, Nederlanz...*’

Hij pakte mijn kin en draaide mijn gezicht naar zich toe. ‘Hé... joe oog zijn moei!’ Hij sprak veel gebrekkiger Nederlands dan Izan en zijn stem was minder diep.

‘Ech moei... nee mooi!’ riep hij.

Ik kon niets uitbrengen.

‘Drinken?’ Hij pakte een nieuw blikje Heineken uit een plastic tas.

‘Heb je... water?’

Hij schudde zijn hoofd en opende het blikje voor me. ‘Nee, dit *cerveza* beter... bier...’

Ik aarzelde, maar nam het toch aan.

Toen klopte hij zich demonstratief op de borst. ‘*Aleix.*’

Ik knikte. ‘Ik heet Jackie.’

Wat een geluk dat ik net een nieuwe naam had. Het paste bij wat er ineens gebeurde, alsof ik een rol had in een vreemde film.

Hij pakte zijn eigen bierblikje en stootte ermee tegen het mijne.

‘Santé, Jackie.’

Een golfje bier klotste over de rand, sijpelde over mijn pols en drupte op mijn blote knie. Aleix mompelde en veegde met de mouw van zijn overhemd mijn been droog. Even keek hij me uitdagend aan en toen goot hij de rest van zijn bier in één teug naar binnen.

‘Jackie, wat doet joe in mi bus?’

‘Jouw bus?’

Hij knikte. ‘Oké, mi fater bus.’

Ik beet op mijn lip. ‘Ik was aan het liften naar mijn tante in Madrid.’

‘Liften?’

Hij keek me indringend aan. Mijn benen trilden, maar hij mocht niet zien dat ik bang was. ‘Niemand wilde me meenemen,’ verzon ik. ‘Toen zag ik deze bestelbus met een Spaans nummerbord. De achterdeur stond open...’

‘Nieman wilde jóé meeneem?’ Dat scheen hem meer te verbazen dan het idee dat de achterdeur openstond. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

Ik nam een slokje bier en luisterde naar het lawaai van het voorbijrazende verkeer. Ondanks de deken voelde het metaal van de bus koud tegen mijn rug. Wat moest ik doen? Naast me zat een griezel met een mes die een paar uur geleden... Nee, beter niet aan denken.

Ik richtte me op en keek door de achterraut omhoog. We suisden onder donkere borden door waarop PERIPH. FLUIDE geschreven stond, in letters van geel licht. Vlak langs de autoweg rezen grote, naargeestige flats op: Parijs, de banlieue. Plotseling namen we een afrit. We reden een stuk door een donkere buitenwijk en draaiden toen langzaam een paar rondjes over de parkeerplaats van een verlaten winkelcentrum, voordat we ineens stopten. Een tijdje was het zo stil

dat ik nauwelijks durfde te ademen. Aan de voorkant werd een portier geopend. Ik wilde snel wegkruipen achter de dozen, maar Aleix legde zijn hand op mijn bovenarm.

‘Sst,’ siste hij.

‘Wat doen we hier?’ fluisterde ik.

‘Ies rekele... miskien,’ zei Aleix nauwelijks hoorbaar.

We dronken zwijgend van het bier, terwijl Aleix onrustig met zijn vingertoppen tegen zijn bovenbenen tikte. Lelijke knokige vingers waren het. Had hij met diezelfde hand mijn vader neergeslagen? Ik draaide mijn hoofd weg. Het bier smaakte bitter, maar omdat ik zo’n dorst had dronk ik toch het blikje leeg.

Hoe erg was een zware hersenschudding? Waarom was mijn vader nog in het ziekenhuis? Ooit had ik zelf een lichte hersenschudding opgelopen nadat ik van het klimrek was geduwd. Ik had gekotst over de rubbertegels onder het speeltoestel en ik was even heel duizelig geweest, maar verder had ik er niet veel last van gehad. Zou papa pijn hebben? Maar er was geen blijvend letsel, had mijn moeder gezegd. Was er een scan van zijn hoofd gemaakt of hoe wisten ze dat zo snel?

Ik trok mijn knieën op, wikkelde mezelf nog meer in de deken en sloeg mijn armen om mijn bibberende benen heen. Waar wachtten we op?

En toen pas had ik het door. Natuurlijk! Elk moment kon er een zwarte BMW aan komen scheuren met een drugsverslaafde crimineel die een koffertje met bankbiljetten zou inruilen voor een koffertje met een schaakspel. Geen wonder dat Aleix zenuwachtig was. Maar het bleef doodstil en na wat minstens een halfuur leek werd voorin een portier dichtgeslagen. Het busje keerde om en reed langzaam weg.

Aleix opende een zak chips; het waren letters, lichter dan lucht. Hij vond een A, een I en een J, maakte een C door een O in tweeën te bijten en stalde alles uit in zijn schoot en op het vieze oude matras. Die ging ik dus echt niet meer opeten.

Maar wat maakte het uit. Nu hij zo verdiept was in de chips-letters leek hij een beetje minder gevaarlijk. Om hem gunstig te stemmen hielp ik hem. Ik vond een z en wees op de i en de a op zijn bovenbenen.

‘Nog een n en dan heb je Izan,’ zei ik.

‘Izan?’ Aleix staarde me verbaasd aan.

Een warme schokgolf trok door me heen. Wat was ik dom! Ik had net verteld dat ik een verstekeling was die stiekem in hun busje was gekropen. Zou de alcohol nu al mijn hersens hebben aangetast?

Aleix kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ben joe een vrien van Izan?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Maar joe kennen Izan!’ riep hij boos.

‘Nee,’ zei ik zacht.

Aleix gromde. Toen sloeg hij ineens een arm om me heen, trok me naar zich toe en greep tegelijkertijd naar mijn kuit. Meteen rukte ik me los. Ik wilde op het tussenschot rammen maar Aleix had mijn pols vast.

‘Bier?’ vroeg ik paniekerig. Snel liet ik hem mijn lege blikje zien.

Geïrriteerd haalde hij nog een blikje uit de plastic tas en opende het, maar toen ik het wilde aannemen pakte hij mijn hand en drukte er een natte kus op. Ik deinsde achteruit.

Aleix lachte. ‘Drink...’ beval hij en gaf me alsnog het bier.

Met tegenzin nam ik een slokje.

‘Drink meer...’ moedigde Aleix me aan. Hij likte met zijn tong langs zijn lippen, als een roofdier. Ik huiverde, maar deed wat hij vroeg. Toen hij tevreden keek pakte ik snel de deken die van me af was gegleden en trok hem strak om me heen. Als hij me nog een keer aanraakte zou ik zo hard gaan gillen en schreeuwen dat ze me voorin zouden horen. Kennelijk kon Aleix gedachtelezen, want hij verroerde zich niet meer en keek nu alleen nog maar suf voor zich uit.

De lichten van andere koplampen dansten door de laadruimte terwijl we steeds maar voortraasden door de nacht, totdat het busje eindelijk vaart minderde en we een afrit namen. Door de achterraut verscheen het decor van een spookachtig Frans dorpje met overal gesloten luiken. We passeerden een felverlichte L'Oréal-fabriek met hoge hekken eromheen. Aleix nam het blikje uit mijn hand. Zijn adamsappel bewoog in het zwakke licht toen hij zijn hoofd iets achterover hield en al het bier opslokte.

'Waar gaan we heen?' Er kwam nauwelijks geluid uit mijn keel.

Hij hield zijn lippen stijf op elkaar, maar ik weet zeker dat hij me had verstaan.

Nergens waren er nog huizen langs de weg. Instinctmatig hing ik de schoudertas van Laila om en tuurde door de achterraut. We sloegen een onverlicht bospad in met hoge bomen. Wat was hun plan?

Het wegdek werd steeds slechter naarmate we verder en verder de duisternis binnendrongen. De L'Oréal-fabriek was nog maar een klein lichtje aan het einde van een donkere tunnel.

Ik was te misselijk om na te denken. De kou en de angst waren onder de deken door in mijn botten gekropen en hadden mijn hersens uitgeschakeld. Plots draaide het busje het weggetje af. We hobbelden een paar meter over de ongelijke grond, een tak schuurde over het dak en toen stonden we stil.

2. CAMPING

Aleix hing slap als een verwaarloosde marionet tegen de metalen wand van het busje; zijn benen uitgestrekt voor zich. Alle geluid was verdwenen. Ik hield me doodstil en durfde nauwelijks adem te halen. Toen werden portieren dichtgeslagen. Stemmen klonken dichtbij. Door de achterraut zag ik het silhouet van Izan dat ver boven dat van zijn vader uittorende. Recht boven hen scheen een dunne, stralende sikkels die daar met een onzichtbare draad opgehangen leek.

Izan moet iets gezegd hebben wat zijn vader niet beviel, want die liep nu heen en weer, als een hongerige wolf. Toen trok hij ineens de achterdeur open en scheen met een zaklamp naar binnen. Ik kon nog net een gil onderdrukken. Aleix hield een hand voor zijn ogen en schuifde op zijn hurken naar buiten. Zwijgend kroop ik achter hem aan, de tas van Laila onder een arm geklemd. Toen ik met beide benen naast het busje stond zakte ik bijna door mijn knieën. Toch stak ik mijn hand uit naar de kleine man naast Izan. Die twijfelde even, maar drukte toen mijn vingers bijna fijn terwijl hij iets onverstaanbaars bromde, dreigend, als de maffiabaas van een rivaliserende bende.

‘Jackie,’ zei ik. Het klonk verbazingwekkend kalm.

Izan pakte zijn vader bij de bovenarmen en praatte zacht tegen hem, met z’n gezicht dicht bij dat van zijn vader. Die

schreeuwde iets wat op een vloek leek en duwde Izan van zich af. Vervolgens mompelde Aleix een commentaar en ook hij werd meteen door zijn vader afgesnauwd. En ik stond daar maar totaal overbodig te zijn.

Uiteindelijk draaide Izan zich naar mij toe. ‘Kom,’ zei hij.

Hij haalde vlug wat spullen uit het busje en verdween in het bos. Haastig holde ik achter hem aan.

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar de camping.’ In de nacht leek zijn diepe stem nog zwaarder.

Ik deed mijn best te volgen, maar op die hakken kon ik hem nauwelijks bijbenen.

Uiteindelijk hield hij zijn pas in. ‘Was het een beetje comfortabel achterin met Aleix?’

‘Het was benauwd en ik houd niet zo van bier,’ zei ik aarzelend.

‘Hij heeft zeker allerlei onzin verteld.’

‘Viel wel mee.’

‘Aleix heeft geen hersens,’ mompelde Izan.

Dat zal wel, dacht ik, maar hij heeft wel handen. Ik rilde bij de gedachte aan wat Aleix had gedaan als de reis een paar uur langer had geduurd.

‘Waar zijn we ongeveer?’ vroeg ik.

‘Ergens vijftig kilometer onder Parijs.’

Doelgericht liep hij verder.

‘Wat voor taal spreken jullie met elkaar?’

‘Hoezo?’

‘Het was geen Spaans, toch?’

Izan lachte. ‘Catalaans.’

Ineens stapten we uit het bos en stonden we op een weggetje naast een meertje. De maan verlichtte het spiegelgladde, donkere water.

‘Kom,’ zei Izan.

Even verderop was een kleine parkeerplaats, waarschijnlijk

voor bezoekers die nog moesten inchecken. Izan liep voorbij een slagboom zomaar een campingterrein op.

‘Wat wil je doen?’ vroeg ik.

‘Douchen, tandenpoetsen...’

‘Ik heb niets bij me.’

Izan reageerde niet. Hij pakte mijn hand en trok me mee over een grindpad langs een houten huisje waarop in blauwe neonletters RÉCEPTION stond en langs een schommel en een wipkip in de richting van de kampeerplaatsen, waar de contouren van een paar caravans zichtbaar werden. Ze leken onbewoond. De zomervakantie was ook nog maar net begonnen.

‘Ken je het hier?’

‘We waren hier op de heenweg ook,’ verklaarde Izan. ‘Toen stonden we óp de camping en niet ernaast.’

Hij hield de deur van het toiletgebouw open. Ik aarzelde. ‘Is dit niet voor mannen?’

Izan lachte. ‘Dit is een bio-camping. Lekker bloot en door elkaar.’

Ik zette mijn voet over de drempel en direct sprongen er een paar lampen aan. Alles was gemaakt van hout en er waren planten en grote spiegels. Izan gooide zijn plastic tas op een toilettafel en viste er een tandenborstel en een tube tandpasta uit.

‘Leen maar.’ Hij grijnsde. ‘En misschien wil je dit als pyjama.’ Hij overhandigde me zomaar een blauw T-shirt en een boxershort, alsof we beste vrienden waren.

‘Heb je... die zelf niet nodig?’

‘Ik heb die kleren over. We zouden eigenlijk een dag langer in Amsterdam blijven,’ zei Izan, terwijl hij een douchehokje in stapte.

Water spetterde op de vloer en stroomde onder de deur door naar een putje in het midden van de ruimte. Langs het plafond kropen wolkjes waterdamp. In de grote spiegel zag

ik een meisje met blonde haren, veel blonder dan mijn eigen nietszeggende peper-en-zoutkleur. Door het blond liepen een paar grappige lila strepen. Het meisje droeg een geweldig zwart jurkje waarin ze er niet eens zo dik uitzag. Laila had me omgetoverd vanmiddag. Het leek alweer zo lang geleden.

We waren naar een café bij het park gefietst. Het had de hele ochtend geregend en de rieten stoelen waren nog niet helemaal droog, maar het terras zat alweer bomvol.

Laila leunde achterover in haar stoel en keek me aan alsof ik haar persoonlijke creatie was. Toen trok ze een zuinig mondje. ‘Je bent er nog lang niet,’ zuchtte ze.

‘Wat bedoel je?’

‘Sowieso moet er nog tien kilo af. Dat weet je. En je zit met hoogopgetrokken schouders. Duw je borst vooruit.’

Ik gehoorzaamde haar de hele ochtend al, dus dit kon er ook nog wel bij.

‘Heb je eigenlijk nog een andere naam of heet je alleen Wanda?’ vroeg ze ineens. ‘Je zou eigenlijk best een andere naam kunnen nemen,’ ging ze door. ‘Iets wat meer bij je *summer look* past.’

‘Ik heet Wanda Jacqueline...’

‘Jacqueline? Hmm... we kunnen je Jacques noemen.’

Ik haalde m’n schouders op. Eigenlijk was ik me nauwelijks bewust van mijn tweede naam.

‘Of wat vind je van Jacqie? Nee, dat klinkt als “jakkie”. Maar Jackie is leuk! Jackie met i-e.’

Ik dacht even na. De vrouw van de doodgeschoten president Kennedy heette Jackie. Bij geschiedenis hadden we er een film over gezien.

‘Hmm...’ bromde ik.

‘Oké!’ riep Laila. ‘Dat wordt het dus: Jackie.’

Terwijl Izan douchte raakte de grote spiegel steeds meer beslagen, alsof ik langzaam oploste in de mist.

‘Hi Jackie,’ fluisterde ik en ik grijnsde naar mijn nieuwe spiegelbeeld.

Izan draaide de kraan dicht. Snel liep ik naar de wastafel, kneep een beetje tandpasta uit de bijna lege tube en poetste niet al te zorgvuldig mijn tanden.

‘Hier.’ Hij stond ineens voor me in zijn t-shirt en boxersshort en wierp zijn handdoek naar me toe. ‘Hij is niet meer droog, maar je kunt hem best nog gebruiken.’

Sprakeloos verdween ik in het douchehokje, kleepte me uit en draaide de kraan open. Een volle straal warm water landde op mijn schouders en nu pas merkte ik dat ik niet meer trilde. Maar ik mocht niet te lang treuzelen. Straks ging Izan al terug zonder mij en dan moest ik alleen over het donkere pad naar het busje. Ik kon beter opschieten. Moest ik mijn kleren nog wassen? Morgen ging ik terug naar Amsterdam, maar toch... Het was zo warm dat ze snel genoeg droog zouden zijn. Ik griste mijn ondergoed en jurk van het haakje en waste alles vlug met gratis bio-zeep uit een stenen bakje.

Izan had gelukkig gewacht. Hij stond tegen de muur geleund en nam me nieuwsgierig op. Zonder bh en in zijn oversized t-shirt zag ik er natuurlijk een stuk lomper uit. Hij zou wel denken...

‘Voor wie ben je op de vlucht?’

‘Op de vlucht?’

Hij lachte. ‘Op de vlucht, ja. Ik ben toch niet gek.’

Ik beet op mijn lip. ‘Hoezo?’

‘Ik ben een vreemde voor je,’ grijnsde hij. ‘We hebben maar heel even gepraat en een uur later spring je in ons busje. Zonder rugzak of koffer. Je hebt zelfs geen jas...’

Voorzichtig wrong ik de natte jurk uit boven een wasbak. ‘Denk je dat ik van huis weggelopen ben?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dan was je beter voorbereid.’

Ik knikte terwijl ik onhandig probeerde de jurk droog te wapperen.

Hij staaarde me geamuseerd aan. ‘Ik zal je niet verraden. Erewoord.’

Ik glimlachte. Erewoord... Hij sprak zo keurig Nederlands. ‘Wat heb je tegen je vader gezegd?’ vroeg ik.

‘Dat ik je tegenkwam bij dat benzinestation waar we pauzeerden.’

‘Maar daar waren ze toch ook bij?’

‘Niet de hele tijd. Ze maakten ruzie en gingen een stukje lopen. Ik heb verteld dat je naar Spanje moest en om een lift vroeg.’

Ik lachte. ‘Grappig. Ik heb tegen je broer ook gezegd dat ik stond te liften.’

‘Waarheen?’

‘Naar mijn tante in Madrid.’

‘Dat past dan goed. Kom mee.’ Hij liep het toiletgebouw uit. In het voorbijgaan streek hij even over mijn haren.

Ik wilde snel achter hem aan, maar miste in het donker het afstapje en viel in een mengsel van aarde en houtsnippers. Snel krabbelde ik overeind. ‘Wacht even!’

Misschien kwam het doordat mijn voeten opgezwollen waren door de warme douche, maar mijn schoenen deden inmiddels zo’n pijn aan mijn tenen dat ik alleen nog maar kon strompelen. Op een bankje bij het speeltuintje trok ik ze toch maar uit. Het asfalt van het weggetje voelde niet fijn, maar ik probeerde er niet op te letten. In het bos scheen Izan met de zaklamp van zijn telefoon op de plekken waar ik mijn blote voeten kon neerzetten.

Naast het busje lagen drie slaapmatjes uitgerold.

‘Vrouw Jack in bus...’ zei de vader van Izan, terwijl hij de portier aan de bestuurderskant op slot draaide en in het Catalaans verder praatte tegen Izan. Hij klonk niet boos meer. Maar Aleix was pisinjdig. Hij gooide de oude deken en een paar slaapzakken uit de laadruimte en zonder me nog een

blik waardig te gunnen liep hij met zijn vader in de richting van de camping.

‘Daar slaap jij dus,’ zei Izan.

Op het matras lag een donzen slaapzak.

‘Van wie is die slaapzak?’

‘Van mij. Het is de beste slaapzak die we mee hebben.’

‘En jij dan?’

Hij gaapte en rekte zich uit. ‘Ik slaap vannacht in de slaapzak van Aleix. Mijn vader heeft dat zo bepaald. Hij is nog steeds boos op Aleix.’

Ik hing mijn jurk en ondergoed voorzichtig over een tak. Izan gooide zijn natte handdoek ernaast. Toen pakte hij een plastic tas uit de laadruimte en haalde er een paar kussentjes uit. Eentje gaf hij aan mij.

‘Dus Aleix moet onder die deken liggen zonder kussentje?’

Izan lachte. ‘Geen medelijden.’

‘Wie slaapt er eigenlijk normaal gesproken in de bus?’

‘Niemand. We houden van de buitenlucht.’

‘Echt?’

‘Nee.’ Hij lachte geloof ik, maar ik kon het niet goed zien in het donker.

Ik stapte de bus in, veegde een paar chipsletters van het matras en legde mijn kussen neer. Toen sloeg ik de aarde en de kleine takjes van mijn voeten en ging liggen. Ik propte de schoudertas van Laila diep weg in de slaapzak, zodat ik het leer tegen mijn voetzolen voelde.

‘Izan...’

Hij hoorde het niet.

‘Izan...’ probeerde ik nu iets harder.

‘Qué?’

‘Thanks.’

Hij zei niets meer.

Het was gek. Morgen zou ik dat vreemde schaakspel terughebben. Zodra Izans vader de voorkant van het busje

zou openen, hoefde ik alleen maar onder de stoelen kijken,
het koffertje te pakken en te maken dat ik wegkwam.